

30 iunie – 6 iulie

Îmi veți fi martori

Textul de memorat: „*Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.*” (Faptele apostolilor 1:8)

Misiunea lui Isus pe pământ se încheiase. În curând, Dumnezeu avea să le trimită ucenicilor Duhul Sfânt care, confirmând eforturile lor prin multe semne și minuni, avea să le dea putere și să-i conducă într-o misiune până la marginile pământului. Având trup uman, Isus nu putea să rămână cu ei pentru totdeauna. Întruparea îi impusese o limită fizică și, în plus, înălțarea Sa la cer era necesară pentru coborârea Duhului.

Însă ucenicii n-au înțeles aceste lucruri înainte de învierea Sa. Când au lăsat totul și L-au urmat, erau convingși că El era un eliberator politic care urma să-i alunge într-o zi din țară pe romani, să reinstaureze dinastia lui David și să readucă Israelul la gloria de odinioară. Nu le-a fost simplu să-și schimbe mentalitatea.

Acesta este principalul subiect al învățăturilor adresate de Domnul Isus ucenicilor în Faptele 1. În acest context apare făgăduința Duhului Sfânt. Capitolul mai descrie și întoarcerea lui Isus la cer, și pregătirea bisericii primare pentru Cincizecime.

Duminică, 1 iulie – Restabilirea lui Israel

În Vechiul Testament, există două tipuri de profeții mesianice: cele care anticipează venirea unui Mesia-împărat a cărui domnie va fi veșnică (Psalmii 89:3,4,35-37; Isaia 9:6,7; Ezechiel 37:25; Daniel 2:44; 7:13,14) și cele care anunță moartea lui Mesia pentru păcatele poporului (Isaia 52:13-53:12; Daniel 9:26). Aceste două tipuri de profeții nu se neagă reciproc, ci descriu două etape consecutive ale activității lui Mesia: etapa suferinței și etapa domniei ca împărat (Luca 17:24,25; 24:25,26).

Însă, în secolul I, așteptările iudeilor erau legate exclusiv de a doua etapă. Speranța într-un Mesia-împărat care avea să le aducă emanciparea politică eclipsa ideea că Mesia avea să sufere și să moară.

Inițial, și ucenicii au nutrit această speranță. Erau convingși că Isus era Mesia (Matei 16:16,20) și chiar și-au disputat o dată locurile de la stânga și de la dreapta tronului Său (Marcu 10:35-37; Luca 9:46). Isus i-a prevenit că avea să aibă altă soartă, însă gândul acesta pur și simplu nu a putut să le încapă în minte. De aceea, când a murit, au fost tulburați și descurajați. Cum ei înșiși spun: „Noi trăgeam nădejde că El era Acela care va izbăvi pe Israel” (Luca 24:21).

1. Ce lucru nu reușeau încă ucenicii să înțeleagă? Ce răspuns le-a dat Isus? Faptele 1:6,7

Dacă moartea lui Isus a stins speranța ucenicilor, învierea Lui a fost scânteia care a reaprins-o, amplificând-o probabil la cote fără precedent. Ei au luat învierea Lui drept semn clar al instaurării împărăției mesianice.

Totuși Isus nu le oferă un răspuns direct la întrebare. Nu respinge premisa pe care își clădiseră întrebarea, și anume realitatea instaurării iminente a împărăției, dar nici nu o acceptă. Lasă problema în suspensie și le reamintește doar că timpul este în mâna lui Dumnezeu și că oamenii nu au acces la el.

Care era de fapt problema ucenicilor (vezi Luca 24:25)? De ce este ușor să credem ce vrem noi și nu ce ne învață Biblia? Cum putem evita această capcană?

Luni, 2 iulie – Misiunea ucenicilor

2. Ce le-a cerut Isus ucenicilor să facă, în loc să fie preocupați de timpul împlinirii profețiilor? Faptele 1:8

Găsim în acest pasaj patru elemente importante ale misiunii ucenicilor:

1. *Darul Duhului.* Duhul Sfânt a fost dintotdeauna activ în poporul lui Dumnezeu. Profeții anunțaseră însă o revărsare specială a Duhului (Isaia 44:3; Ioel 2:28,29). Domnul Isus însuși a fost uns cu Duh. Duhul Sfânt a fost activ în timpul lucrării Mântuitorului (Luca 4:18-21), dar lucrarea Sa specială a început abia după proslăvirea lui Hristos în cer (Ioan 7:39, Faptele 2:33).

2. *Rolul de martori.* Mărturia este o declarație a unei persoane despre un fapt pe care l-a cunoscut în mod direct. Ucenicii erau în măsură să dea mărturie (Faptele 1:21,22; 4:20; vezi și 1 Ioan 1:1-3) și, cu această ocazie, au fost trimiși să le vorbească oamenilor de pe tot pământul despre experiența unică pe care o aveau cu Isus.

3. *Planul de misiune.* Ucenicii trebuiau să dea mărturie mai întâi în Ierusalim, apoi în Iudeea și în Samaria și, în final, până la marginile pământului. Planul era așadar progresiv. Ierusalimul era centrul vieții religioase iudaice, locul unde Domnul Isus fusese condamnat și crucificat. Iudeea și Samaria erau două zone învecinate, unde El deja lucrase. Ucenicii însă trebuiau să meargă mai departe. Misiunea lor trebuia să se extindă pe tot globul.

4. *Orientarea misiunii.* În timpurile Vechiului Testament, israeliții trebuiau să atragă popoarele la Dumnezeu (Isaia 2:1-5), nu să-L „ducă” pe Dumnezeu la popoare. Puținele excepții (de exemplu, Iona) confirmă regula. Acum strategia era alta. Ierusalimul rămânea în centru, dar ucenicii, în loc să rămână acolo, trebuiau să pornească de acolo spre toate colțurile lumii.

3. Ce mesaj trebuiau să transmită, în esență, ucenicii? Luca 24:44-48

În cele patruzeci de zile pe care le-a petrecut cu ucenicii după înviere (Faptele 1:3), Domnul Isus trebuie să le fi explicat multe adevăruri despre împărăția lui Dumnezeu, pe care ei încă nu reușeau să le priceapă, după cum reiese din întrebarea pe care l-au pus-o (vers. 6). Ei cunoșteau profețiile, însă El li le-a prezentat într-o nouă lumină, din perspectiva crucii și a mormântului gol (vezi Faptele 3:17-19).

Marti, 3 iulie – El va veni iar

4. Cum descrie Luca înălțarea lui Isus? Ce semnificație are faptul că le-au vorbit doi îngeri? Faptele 1:9-11; Deuteronomul 19:15

Relatarea lui Luca despre înălțarea lui Isus este destul de concisă. Domnul Se afla împreună cu ucenicii pe Muntele Măslinilor și, pe când îi binecuvânta (Luca 24:51), S-a înălțat la cer. Limbajul este desigur unul fenomenologic, în sensul că scena este înfățișată așa cum a fost ea percepută de ochiul uman, nu așa cum s-a derulat în realitate. Isus pleca de pe pământ și singurul mod de a descrie acest lucru era să spui că Se deplasa în sus.

Înălțarea lui Isus a fost un act supranatural al lui Dumnezeu, unul dintre multele acte supranaturale amintite în Biblie. Ideea aceasta vrea să ne-o transmită Luca prin folosirea pasivului *epērhē* (a fost luat la cer). Forma aceasta verbală, deși nu mai apare în altă parte în Noul Testament, ci doar de câteva ori în versiunea în limba greacă a Vechiului Testament (Septuaginta), unde descrie tot acte divine, ne sugerează că Dumnezeu însuși L-a luat pe Isus la cer, fiindcă tot El îl înviase din morți (Faptele 2:24,32; Romani 6:4; 10:9).

După ce notează că un nor L-a ascuns pe Isus de ochii ucenicilor, Luca relatează - doar în Faptele apostolilor - scena cu cei doi bărbați îmbrăcați în alb. Descrierea lor coincide cu cea a îngerilor în haine strălucitoare (Faptele 10:30; Ioan 20:12). Ei li s-au arătat ucenicilor ca să-i asigure că Isus avea să Se

Studiu Biblic, Trim. III, 2018 – Faptele apostolilor

întoarce la fel cum a plecat. Doar aici găsim scris că Isus S-a înălțat la cer în timp ce ei stăteau „cu ochii pironiți spre cer” (Faptele 1:9; n.t. - „în timp ce ei se uitau”, NTR).

Înălțarea vizibilă a devenit astfel garanția întoarcerii Sale vizibile. El va reveni tot pe un nor, dar „cu putere și slavă mare”, nu în văzul unui grup mic de oameni, ci în văzul tuturor (Apocalipsa 1:7) și nu va fi singur (Luca 9:26; 2 Tesaloniceni 1:7). Slava celei de-a doua veniri va depăși cu mult slava primei veniri.

Cum să păstrăm tot timpul în minte realitatea și promisiunea revenirii lui Isus? Ce efect ar trebui să aibă acest mare adevăr asupra diferitelor aspecte ale vieții noastre?

Miercuri, 4 iulie – Pregătirea pentru Cincizecime

În răspunsul dat ucenicilor în Faptele 1:7,8, Domnul Isus n-a promis nimic legat de timp. Totuși implicația logică era că El avea să Se întoarcă imediat după coborârea Duhului Sfânt și după încheierea misiunii ucenicilor (vezi și Matei 24:14). Nici remarcă îngerilor (Faptele 1:11) nu le-a oferit indicii despre timpul când avea Isus să revină, dar se subînțelegea că nu avea să dureze mult până atunci. Probabil că de aceea s-au întors ei în Ierusalim „cu o mare bucurie” (Luca 24:52). Promisiunea revenirii, oferită ca încurajare suplimentară pentru misiune, a fost luată în sensul că sfârșitul era foarte aproape. Evenimentele ulterioare din Faptele ne dovedesc acest lucru.

5. Ce persoane au fost prezente în camera de sus și cum s-au pregătit ele pentru venirea Duhului Sfânt? Faptele 1:12-14

După ce s-au întors de pe Muntele Măslinilor, ucenicii s-au strâns în camera de oaspeți de la etaj (în latină, *cenaculum*) a unei case particulare din Ierusalim. Împreună cu ei erau și câteva ucenice (Luca 8:1-3; 23:49; 24:1-12), mama și frații lui Isus.

Frații lui Isus (Marcu 6:3) erau fie frații Lui mai mici, copiii lui Iosif și ai Mariei (Matei 1:25; Luca 2:7), fie, mai probabil, frații Lui vitregi, copiii din prima căsătorie a lui Iosif, ceea ce înseamnă că Iosif era văduv când s-a căsătorit cu Maria. Faptul că ei au fost alături de ucenici este surprinzător dacă ne gândim la atitudinea lor sceptică (Marcu 3:21; Ioan 7:5). Se pare totuși că situația s-a schimbat radical în momentul în care Isus i S-a arătat într-un mod special lui Iacov (1 Corinteni 15:7). Ba chiar se pare că Iacov l-a urmat pe Petru la conducerea comunității creștine (Faptele 12:17; 15:13; 21:28; Galateni 2:9,12).

Ucenicii stăruiau în rugăciune (Faptele 1:14) și își petreceau tot timpul în templu, laudându-L pe Dumnezeu (Luca 24:53), fără îndoială mărturisindu-și păcatele, regretându-le și abandonându-le. Ideea lor că venirea Duhului Sfânt avea să fie urmată imediat de revenirea lui Isus era greșită, dar atitudinea lor spirituală era în armonie deplină cu evenimentul care era pe punctul de a se petrece: revărsarea Duhului Sfânt ca răspuns la rugăciune.

Ce să facem în fiecare zi ca să ne pregătim pentru lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră?

Joi, 5 iulie – Ucenicul al doisprezecelea

Prima măsură administrativă a comunității creștine primare, care însuma circa o sută douăzeci de credincioși (Faptele 1:15), a fost alegerea unui înlocuitor pentru Iuda.

6. Ce condiții trebuia să îndeplinească înlocuitorul lui Iuda? De ce sunt importante? Faptele 1:21-22

Era necesar ca alesul să fi fost martor al învierii lui Isus (vezi Faptele 4:33), deoarece învierea constituie, așa cum se afirmă în mod repetat, dovada concludentă a mesianității lui Isus și adevărul fundamental al credinței creștine.

De asemenea, trebuia să fie dintre cei care îi însoțiseră pe apostoli pe tot parcursul lucrării lui Isus. Pavel avea să sublinieze mai târziu că, deși nu-L însoțise pe Isus în timpul activității Sale pe pământ, totuși era îndreptățit să fie numit apostol, fiindcă întâlnirea cu Isus pe drumul spre Damasc îl calificase ca martor al învierii Sale (1 Corinteni 9:1). El a recunoscut că i S-a arătat în urma tuturor, „ca unei stârpituri” (1 Corinteni 15:8), dar nu a acceptat să fie considerat mai puțin calificat decât ei (1 Corinteni 9:2; Galateni 2:6-9). Doar cei doisprezece și Pavel erau „apostoli”, în sensul restrâns al cuvântului (Faptele 1:25,26); în sensul de bază, general, de „trimiși” sau „mesageri”, termenul poate fi aplicat și altor lucrători ai Evangheliei (Faptele 14:4,14; Galateni 1:19).

7. Cum a fost ales Matia? Faptele 1:23-26

Metoda folosită pentru alegerea lui Matia, tragerea la sorți, poate părea ciudată, dar avea în spate o tradiție îndelungată (Leviticul 16:5-10; Numeri 26:55). În plus, era vorba de o alegere între două persoane cu calificare similară pentru aceeași poziție, nu un pas în necunoscut. În același timp, credincioșii s-au rugat lui Dumnezeu crezând că rezultatul avea să fie conform voinței Sale (vezi Proverbele 16:33). Nu se amintește nicăieri că decizia ar fi fost contestată de cineva. După Cincizecime, în istoria bisericii primare nu se mai amintește de tragerea la sorți (Faptele 5:3; 11:15-18; 13:2; 16:6-9).

Tu cum procedezi ca să afli care este voia lui Dumnezeu pentru tine într-o anumită situație?

Vineri, 6 iulie – Un gând de încheiere

„Întregul interval de timp dintre Cincizecime și Parusia [a doua venire] (fie el lung sau scurt) trebuie ocupat cu împlinirea misiunii mondiale a bisericii, prin puterea Duhului. Urmașii lui Hristos aveau sarcina atât să vestească ce realizase El la prima Sa venire, cât și să-i cheme pe oameni la pocăință și la credință, ca să fie pregătiți pentru a doua Sa venire. Ei trebuiau să fie martorii Lui «până la marginile pământului» ([Faptele] 1:8) și «până la sfârșitul veacului»... Nu avem libertatea de a ne opri până când nu ajungem atât la marginile pământului, cât și la sfârșitul veacului.” - John R. W. Stott, *The Message of Acts: The Spirit, the Church & the World*, ed. 1990, p. 44

„Însărcinarea pe care Mântuitorul le-a dat-o ucenicilor îi cuprinde pe toți credincioșii. Îi cuprinde pe toți cei care vor crede în Hristos până la sfârșitul timpului. Este o mare greșeală să crezi că lucrarea de mântuire a sufletelor depinde numai de predicatorul întărit prin binecuvântare pentru acest lucru. Însărcinarea de a predica Evanghelia le este dată tuturor aceluia care au simțit chemarea cerească. Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor. Biserica a fost întemeiată pentru lucrarea aceasta, și toți aceia care iau asupra lor sfânta ei răspundere se leagă prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 713

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: 1 Corinteni 15 - 2 Corinteni 5

1. Ce spunea Pavel „spre rușinea” corintenilor?
2. Ce se întâmplă atunci când privim slava Domnului?
3. Cum este posibil să fim primiți de orice cuget omenesc?
4. În ce fel nu mai cunoaștem pe nimeni, nici chiar pe Hristos?

Istoria mântuirii, capitolul 19

5. Ce anume nu poate descrie nicio limbă?